

NØVN

Minningarorð Trygvi Jacobsen

f. 26. sept. 1939 – d. 18.6.2013

Nú summarið av álvara er komið læt okkara kæri vinur og granni Trygvi Jacobsen eyguni aftur. Trygvi hevur verið álvarsliga sjúkur eina tíð, og vit grannar hansara hava verið so syrgin hesa tíðina, har sjúkan hevur bjóðað honum av. – Marita, hansara hjúnafelegi gjøgnum lívið, hevur verið ein framúr stuðul allan vegin, bæði tá ið vónin litaði dagin, og tá móttburður var týðligur. Tey bæði vóru saman um avbjóðingina. Børnini hava eisini verið fyrimyndarlig.

Trygvi var ein maður, sum ikki gramdi seg, heldur ikki, tá ið sjúkan gjørdi gerandisdagin truplan. Hann arbeiðdi alt tað, sum hann setti sær fyri, hóast sjúkuna.

Vit eru sera sorgarbundin og drýpa høvur.

Trygvi var føddur í Vági í 1939 og hevur verið lærari størsta partin av sínum lívi. Arbeiðsplássíð bleiv Tórshavnar kommunuskúli, har hann treivst væl og arbeiðdi innan fakøkini stóddfrøði, evnafrøði og kunningartøkni. Frammanundan læraraprógvið frá 1975, sigldi Trygvi sum stýrimaður. Hann hevur sagt okkum frá nógvum áhugaverdum hendingum á leiðini.

Vit sum hava fylgt Trygva øll hesi mongu ár sum grannar fingi partvís innlit í hansara tankar á óteljandi lötum við gleði, látri og góðum søgum.

Trygvi hevði humor og deildi henda við okkum.

Hansara forstálsi fyri bókmentum kom til sjóndar á okkara mongu grannafundum og útferðum. Hann dugdi væl at skriva og orða seg. Hann brúkti ikki tíðina hjá fólki til innantómt prát. Hann var ein gløggunn eygleiðari. Í færum vóru hansara viðmerkingar spískar, tí hann sá og skilti meira enn tey flestu.

Barnabørnini fyltu nógv hjá honum, og fyri okkum, sum komu í heimið, sóu vit, at børnini elskaðu abban. Hann var tann góði, kerligi og lærandi abbin, sum gav teimum av síni stóru vitan.

Vit syrgja nógv saman við tær Marita og við tykkum báðum Eyðun og Marjun og familjum tykkara. Vit kunnu onki annað siga enn, at Trygvi vil liva víðari hjá okkum í størsta takksemi, at hann bleiv vinur og granni.

Harrin styrki tykkum øll í sorgini.

Grannar í Hamarsgøtu

Nú vit eru farin um longsta dag, minnst vit sum familja Olaf Nielsen, sum fyri einum ári síðani, eftir stutta sjúkralegu, fór heim til Harran. Babba hevði 26. juni 2013 verið 80 ár, og vil eg tí, á føðingardegi hansara, nýta høvið at skriva nøkur minningarorð um hann.

Babba var føddur í Vági í 1933, og var næstelstur av fyra syskjum. Hini systkini eru Rodmundur, Øssur og Gunnvør. Foreldrin vóru Louise Nielsen, ættað av Regni í Leirvík, og Jacob Nielsen, ættaður úr Nólsoy. Eftir at abbi legðist uppi og gjørdist vitapassari, flutti familjan hagar sum abbi hevði sítt vitapassara starv. Tey búðu eitt nú á Mykineshólmi. Eg minnst mangan babba greiða okkum frá tíðini á Mykineshólmi, har vitapassarafamiljan eitt nú upplivdu at verða bumbað undir seinna heimsbardaga av týskum bumbuflogførum. Tað má hava verið skakandi upplivingar fyri foreldur og børn, og sum vit í dag ikki kunnu ímynda okkum. Tíðin í Mykines man tó ikki bert hava verið óhugnalig, tí hon var eisini orsökkin til, at babba fann sær konu úr Mykinesi, sum var Ása Katrina, fødd Johannesen. Tey giftust í 1957, og fingi 55 ár saman. Babba og mamma fingi 3 synir, sum eru Kári, Jákup Alberg og Birgir.

Sum flest aðrir unglingar fór babba sum ungur til skips og átti eitt nú sum ungur maður útróðrarbát saman við familju í Leirvík. Fyrstu árinu búðu mamma og babba eisini í Leirvík, men fluttu seinna til Havnar, har hansara livsleið sum fiskasølumaður veruliga byrjaði. Fyrst á Sildasøluni og hareftir sum sölustjóri á Fiskasøluni, sum var eitt starv hann við iðni og nærlagni røkti í yvir 20 ár.

Babba ferðaðist ómetaliga nógv hesi árinu og arbeiði hart og miðvíst saman við øðrum góðum starvsfólki at selja føroyskar fiskavørur úti í heimi og harvið fáa best møguligar avtalur heim til limirnar í Fiskasøluni. Havi mangan hoyrt frá útlenskum sam-

Minningarorð um Olaf Nielsen

á 80 ára degnum 26. juni 2013

f. 26/6-1933 d. 17/6-2012

starvsfelagum hjá babba, hvussu væl tað lá fyri hjá honum at knýta sambond við keyparar, líkamikið hvar í heiminum hesir komu frá og ikki minst at fáa góðar avtalur í lag. Babba hevði stóran áhuga fyri fólki og hevði lætt við at koma í samband við fólk, líkamikið hvar í heiminum hann ferðaðist. Hann var lættur av lyndi, var skemtingarsamur, men var eisini ein góður samráðingarmaður, sum tordi at standa fast upp á sítt.

Sum nærur 60 ára gamal og í ringastu búskaparligu tíð fyrst í 90'unum breyt babba burtur úr nýggjum og stovnaði eina fiskasølu, ið eisini bleiv reiðaravirki við trolarum, sum gav arbeiði á sjógv og landi til land okkara. Her komu hansara drúgvu royndir við russarar honum til góðar, sum hann hevði samstarvað við í mong ár. Hann fekk góða avtalu við russiskt felag, sum hevði stóra kvotu í Barentshavinum. Hetta var eisini ein sera spennandi tíð hjá honum og var ein góður endi á hansara virkna arbeiðslívi.

Eitt sum eyðkendi babba var, at hann mangan tordi at váða at ganga nýggjar leiðir og saman við øðrum at seta ymiskt vinnuvirksemi í gongd í Føroyum, hóast framtíðarútlitini vóru ókend. Onkuntíð gekk tað gott, men aðrar tíðir gekk tað minni gott, sum tað er so natúrligt í øllum lívsins viðurskiftum. Men babba

fall ongantíð í fátt, sjálvt um útlitini mangan ikki vóru tey bestu. Hann legði alt í Harrans hendur. Hetta vísti Guðstrúgv hansara, og hvønn hann hevði sett sítt álit á í hesum lívinum.

Vit nærmastu hava ómetaliga nógv góð minnir um babba og hava nógv at takka honum fyri. Hann vísti stóran kærleika, var trúfastur og gávumildur í øllum sum hann gjørdi. Babba var ein maður við nógvum fjølbroyttum gávum, og hann var arbeiðsamur og iðin sum fáur í øllum sum hann gjørdi. Tað skuldi veruliga henda nakað, har hann var.

Eftir at babba fór um pensiónsaldur, haldi eg at vit brøðurnir veruliga merktu hvussu nógv tíð hann ynskti at brúka upp á okkum, sum hann var so góður við. Tað var líkasum at hann vildi lona okkum aftur, at hann hevði verið so nógv burturstaddur í sínum virkna arbeiðslívi.

Hann vísti veruliga kærleika og trúfesti, uttan at tað altíð var í orðum. Men hansara gerir vístu veruliga, hvat hann livdi eftir.

Eitt sum eisini eykendi babba var, at hann var ein sera praktiskur maður, sum dugdi nærum øll handalig ting. Um okkurt skuldi gerast heima hjá einum av okkum, var hann altíð fúsur og var tann fremsti sum setti alt í gongd og helt á til arbeiði var liðugt gjørt. Eg havi ikki orð fyri, hvussu nógv hann

hevur hjálpt mær og mínari familju. Hetta eri eg honum sera takksamur fyri.

Babba var ein sera góður maður hjá mammu at hava. Tey fingi 55 góð ár saman. Tá mamma gjørdist álvarsliga sjúk fyri 5 árum síðani, merktu vit veruliga hvussu góð babba og mamma vóru við hvønn annan. Umsorgan hansara fyri mammu var ómetaliga stór, og tað var ein stór gleði hjá babba og okkum øllum, at mamma kundi gerast frísk aftur, og at tey fingi nøkur ár afturat saman.

Babba var ómetaliga góður við síni abbabørn og langabbabarn. Eg kann nevna, at árinu eftir at vit høvdu ættleitt son okkara, gekk tað nærur ikki dagur, at hann spurdi okkum nær næsta barnið hjá okkum mundi fara at koma. Babba var ómetaliga spentur okkara vegna. Tíverri upplivdi tú ikki hetta, men í dag kunnu vit stolt siga, at tú aftur er blivin abbi til eina fitta abbadóttur, sum vit júst hava fingið í Suður Afrika. Vit vita, at tú hevði gleðst saman við okkum og hevði verið ein stoltur abbi.

Tað sum situr eftir hjá okkum sum familja er, at kærleiki og trúfesti altíð vóru fremst í tínum huga, babba. Tí kunnu vit ognababba eitt vers í orðtøkunum, sum sigur: "Lat ikki kærleika og trúfesti víkja frá tær, bind tær tey um halsin, skriva tey á talvu hjarta tíns. So skal tú finna náði og fáa yndi, í eygum Guðs og manna"

Eg haldi hetta sigur so nógv um hvussu babba var sum maður hjá mammu, pápi hjá okkum brøðrunum, umframt verpápi, abbi og langabbi hjá familju okkara.

Takk fyri alt tað tú var fyri meg, fyri mammu og alla familju okkara. Tað er stórtur saknur í tær hjá mammu og okkum øllum, men vit hava ómetaliga rík minnir um teg.

Ærað verður minnið um babba, okkara kæra pápa, verfaðir, abba og langabba Olaf Nielsen.

Birgir